

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1128/2022
02.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због противправног дела одређеног у закону као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ.бр.870/20 од 05.10.2022. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1-По3.бр.1/22 од 28.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 02. новембра 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ.бр.870/20 од 05.10.2022. године, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1-По3.бр.1/22 од 28.03.2022. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Кпо3.бр.27/21 од 29.09.2021. године, према окривљеном АА је изречена мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи због извршења противправног дела одређеног у закону као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. КЗ, која мера ће трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године.

Истим решењем, окривљени је ослобођен од дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1-По3 1/22 од 28.03.2022. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Радивојевића, па је преиначено решење Вишег суда у Београду Кпо3.бр.27/21 од 29.09.2021. године, тако што је окривљени АА ослобођен од оптужбе да је извршио противправно дело одређено у закону као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3.КЗ и одређено да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1-По3 1/22 од 28.03.2022. године, захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и утврди да је побијаном пресудом повређен закон у корист окривљеног.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, док у осталом делу у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП нема прописани садржај.

Републички јавни тужилац је у захтеву указао на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, сматрајући да другостепени суд у образложењу пресуде није дао разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, односно о постојању квалификованог облика предметног кривичног дела, већ даје само уопштене разлоге у односу на кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. КЗ и о последици као елементу тог дела, али не о последици када се ради о најтежем облику тог кривичног дела, односно када је дело учињено према одређеном, законом таксативно карактерисаном пасивном субјекту из става 3. наведеног члана. Поред тога, тужилац сматра да је нејасно и противречно образложење пресуде другостепеног суда којим се дају разлози о непостојању последице, као и да у образложењу нису дати разлози о томе зашто другостепени суд прихвата као основан навод у жалби браниоца да не постоји ниједан доказ да се коментар окривљеног односио на председника Републике Србије.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано се у поднетом захтеву Републичког јавног тужиоца указује да је доношењем другостепене пресуде у корист окривљеног АА учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, обзиром да образложење другостепене пресуде садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, те су разлози потпуно јасни, логични и међусобно непротивречни.

Наиме, Апелациони суд у разлозима побијане пресуде налази да у току првостепеног кривичног поступка није на несумњив начин утврђено да је код оштећеног изазван страх за живот или тело, услед чега се код њега створио осећај личне несигурности а што је за постојање кривичног дела које му је стављено на терет, неопходно. По налажењу Апелационог суда, последица кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. КЗ се манифестује у осећају несигурности пасивног субјекта, што значи да се она одређује субјективно и не претпоставља се, већ се доказује а што у току првостепеног поступка није утврђено јер процена службе безбедности није довољна за закључак суда да је код оштећеног изазван осећај несигурности након објава окривљеног, обзиром да службе процену врше објективно, без обзира на субјективни осећај пасивног субјекта, који у конкретном случају није утврђен.

Чињеница да је специјална јединица која обезбеђује председника Републике подигла безбедност на највиши ниво, по оцени другостепеног суда није од утицаја на закључак да постојање последице кривичног дела није доказано, јер се ради о објективној процени службе безбедности.

Надаље, у разлозима другостепене пресуде се наводи да у првостепеном поступку није предложен ни изведен нити један доказ да се коментар окривљеног односио управо на председника Републике Србије, будући да се на спорној фотографији уз коментар налазе два лица.

По налажењу Врховног касационог суда, другостепени суд је у побијаној пресуди за свој став да није доказано да је окривљени АА извршио противправно дело у закону одређено као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, супротно наводима захтева за заштиту законитости, дао јасне, логичне и убедљиве разлоге, због чега су наводи Републичког јавног тужиоца да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, оцењени неоснованим.

Наиме, супротно наводима захтева за заштиту законитости, да се изнети разлози у побијаној пресуди не односе на последицу кривичног дела из става 3. члана 138. КЗ, већ уопштено на последицу кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. КЗ, Врховни касациони суд налази да се последица кривичног дела садржана у основном облику овог кривичног дела описаног у ставу 1. члана 138. КЗ, односи и на квалификовани облик овог дела описан у ставу 3. наведеног члана. Разлика између основног (став 1) и квалификованог облика(став 3) кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. КЗ није у последици већ у лицу према коме је дело извршено, што значи да ако није доказано односно утврђено постојање последице основног кривичног дела, нема ни квалификованог облика истог кривичног дела из става 3.

Последица оба облика овог кривичног дела је иста, због чега и разлози изнети у побијаној пресуди о томе да постојање ове последице није утврђено, не могу бити различити, односно уопштени и посебни, како се то наводи у захтеву за заштиту законитости, зависно од лица чија сигурност је кривичним делом угрожена.

По оцени Врховног касационог суда, за свој став да процена служби безбедности није довољна за утврђивање последице кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ а која се састоји у осећају личне несигурности пасивног субјекта, другостепени суд је дао јасне, логичне и убедљиве разлоге. Исто се односи и на разлоге побијане пресуде у погледу става другостепеног суда да није доказано да су се изречене претње односиле баш на председника Републике Србије.

Питање да ли је оцена другостепеног суда о непостојању довољно доказа за доказивање битних обележја кривичног дела у питању, правилна или није односно различита оцена довољности тих доказа од стране суда и Републичког јавног тужиоца, није од утицаја на постојање битне повреде одредбе кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У односу на повреду кривичног закона, Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је другостепени суд у побијаној пресуди учинио

повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2) КЗ у корист окривљеног, јер је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и за такву одлуку дао нејасне и противречне разлоге. При томе, осим констатације да је повређен кривични закон из члана 439. став 1. тачка 2) КЗ, у захтеву се не наводи у чему се ова повреда закона састоји, већ се искључиво оспоравају разлози другостепеног суда о чињеницама које су предмет доказивања и истиче постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако нема прописани садржај (члан 484.ЗКП).

Како Републички јавни тужилац у захтеву означава наведену повреду кривичног закона али не конкретизује у чему се она састоји, односно не наводи због чега сматра да је у погледу дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, то по оцени Врховног касационог суда, поднети захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлоге за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, па је захтев у овом делу одбацио.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован и одредбе члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484.ЗКП у делу у ком је захтев одбачен јер нема садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**